

и „Тома“. Особно първитѣ две. Чудното е, че безъ да сж преводи, тѣ, по-силно отъ всѣкакъвъ преводъ, даватъ да се почувствува истинскиятъ Матерлинкъ — съ неговитѣ характерни настроения на безсилие и умора. „Молете се на царя“ и „Тома“ по тонъ приличатъ на молитвитѣ на Матерлинка, молитви на безпомощни и изоставени. Съ сродни на Матерлинковата поезия мотиви сж „Смъртта“, „Евреи“, „Една муха“, „Спятъ вѣчнитѣ води“. По настроение и изразъ, обаче, тѣ съвсемъ не следватъ белгийския поетъ. — За Яворова, поетътъ на яркитѣ образи и знойното чувство, много страни отъ Матерлинковата поезия — нейната въздушностъ, „бледностъ“, безколоритностъ и болезнена красота — оставатъ чужди.

Че нашиятъ поетъ е живѣлъ продължително съ Матерлинка, личи и отъ нѣкои негови характерни образи и изрази, създадени подъ влиянието на белгийския поетъ: ледената, стъклена стена, съ която е обграденъ („Ледена стена“), напомня сжщия образъ у Матерлинка: „Et mon âme enclose sous verre“ („Serres chaudes“) у Яворова: „Гробище предъ менъ, гробище задъ менъ“, у Матерлинка: „Отъ всичкитѣ прозорци се виждаше само гробище“ („Принцеса Маленъ“); у Яворова: „Азъ чакамъ слънцето и слънчевъ блѣсъкъ“, у М.: „Moi, s'antends un peu de soleil“, у Я.: „На лебедъ пѣсенъта все боленъ отъ зори“, у М.: „Et les cygnes sont morts au milieu de serpents“; у Я.: „И въ храсти оголѣли въздишка на зефиръ“, у М.: „Това е вѣтърътъ, който шуми изъ мъртвитѣ листа“; у Я.: „Душата ми самотна и нейната печаль“, у М.: „Mon âme! Et la tristesse de cela!“ и пр.

Не отричаме, че нѣкои отъ приликитѣ могатъ да бждатъ случайни, но общо взето,